

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**
PERFIL

VA GUANYAR EL PULITZER EL 2009 PER 'OLIVE KITTERIDGE', QUE DESPRÉS ES VA CONVERTIR EN UNA GUARDONADA SÈRIE DE LA HBO. 'EM DIC LUCY BARTON' (2016) TAMBÉ VA REBRE UNA GRAN ACOLLIDA. AQUESTA 'AI, WILLIAM!' N'ÉS UNA SEQÜELA

ANNA
CARRERAS
AUBETS

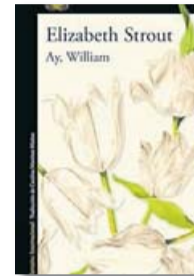
Elizabeth Strout està de moda. Fa menys d'un any de la publicació de *Llum de febrer* en català per Edicions de 1984, una novel·la on l'autora recupera el seu personatge més popular, la mestra Olive Kitteridge. Només començar aquest 2022 tan poc esperançador, la mateixa editorial aposta per traduir al català la cinquena de les seves vuit novel·les, de la mà de Núria Busquet Molist: *Ai, William!*, una altra seqüela, en aquesta ocasió de l'obra *Em dic Lucy Barton*.

Guanyadora del premi Pulitzer de ficció l'any 2009, l'escriptora Elizabeth Strout (Portland, 1956)

és autora de diverses novel·les, entre les quals destaquen *Tot és possible*, *Els germans Burgess* i *Olive Kitteridge*. A *Ai, William!* recupera la figura de Lucy Barton, ara ja seixantina. La Lucy és una escriptora d'èxit a Nova York que acaba de quedar vídua del seu segon marit, el violoncel·lista David Abramson, i és mare de dues filles ja adultes. Encara conserva una amistat a prova de bombes amb el seu primer marit i confident, William Gerhardt, el pare de les seves dues filles. La novel·la refà la memòria de dos personatges que han vist com el temps passa sense aturador enmig d'uns secrets familiars que salten a la palestra en el moment menys esperat.

Ai, William! se centra en aquest primer marit de la Lucy, un científic reputat. Junts emprenen un viatge per carretera fins a Maine (lògicament, espai fetitxe constant en tots els llibres d'Elizabeth Strout) amb l'objectiu de trobar una germana que fa poc el William ha descobert que tenia. La *road movie* s'activa per propiciar que dos personatges molt ben treballats dialoguin sobre els records, el matrimoni, la família, els traumes, la pèrdua, la solitud, el penediment i les imperfeccions humanes. Les cicatrius que ens transformen l'ànima.

Strout crea personatges tan realistes que ens resulta senzill d'empatitzar-hi, d'entendre de manera natural el que senten o pensen, encara que les seves experiències siguin diferents de les nostres. El mèrit literari d'Elizabeth Strout és una escriptura de prosa directa, poderosa, compassiva, empàtica i profundament commovedora, intercalada d'humor i enginy. A diferència

AI, WILLIAM!
ELIZABETH STROUT
EDICIONS DE 1984 /
ALFAGUARA
TRAD. DE NÚRIA
BUSQUET MOLIST
256 PÀG. / 18,90 €

de les novel·les protagonitzades per l'Olive Kitteridge, escrites en un estil literari més convencional, les obres de Strout narrades per la Lucy tenen l'aparent ingenuïtat d'una conversa o de les entrades d'un diari. Sovint sembla que la protagonista divagui i salti d'un tema a l'altre. Esmenta un personatge, anuncia que no vol parlar-ne i tot seguit el torna a esmentar. Acaba les seves afirmacions amb un "suposo" dubitatiu, i com que recorre molt poc al llenguatge figurat, quan l'utilitza, com la majoria de cronistes, és per descriure estats emocionals.

Ai, William! és una novel·la sobre les capes de sentiments que s'acumulen entre les persones al llarg dels anys. El panorama emocional només es fa visible amb l'edat. També som davant d'una novel·la sobre les classes socials, el gran tabú nord-americà. Elizabeth Strout conclou que a la vida són més importants la comprensió humana i l'empatia que el reconeixement social i l'èxit professional. La determinació de la Lucy d'explicar la seva història personal amb l'honestedat que se li suposa a una novel·lista com ella evoca Hemingway, però també analitza de manera contemporània la mal anomenada autoficció.

Les novel·les de Strout no responen a una narrativa lineal sinó a un diagrama de Venn que es dibuixa al voltant del personatge de la Lucy i el resultat del qual és que cada acció que fa, cada decisió que reflexiona està envoltada per cercles encreuats. La manca d'autoconsciència de la Lucy segueix sent l'impuls permanent d'aquestes novel·les, juntament amb el xoc continu entre el desig i l'obligació. ♦♦

EL MÈRIT LITERARI D'ELIZABETH STROUT ÉS UNA ESCRIPTURA DE PROSA DIRECTA, PODEROSA, COMPASSIVA I COMMOVEDORA, INTERCALADA D'HUMOR I ENGINY

CRISTINA CALDERA

Aina Fullana i la redempció (im)possible

JOAN GARÍ

d'un escriptor. Als vint-i-pocs anys, la manacorina Aina Fullana Lull ha utilitzat una fórmula realista per a contar-nos la història d'una família marcada per la drogoaddicció del pare. L'autora s'hi ha plantejat un *tour de force* narratiu de què surt indemne. Es tractava de contar la peripècia del protagonista des de tres punts de vista: el seu pròpiament dit, el de la seua dona i el de la seua filla.

Aquest propòsit comportava uns riscos evidents, perquè havia de dotar d'una veu singularitzada cada

personatge i reflectir, a través del llenguatge, el seu caràcter irreductible. Aina Fullana hi excel·leix, revelant una maduresa creativa notòria per a la seua edat. La història del pare, amb una llengua aspra i crua, ens el delata com un addictic impenitent, que entra i ix del Projecte Home sense deixar-se ajudar mai en realitat. Un tipus corretjós però social, avesat des d'adolescent al consum de tota mena de drogues, i que només trobarà una petita treva en el seu matrimoni. La dona, al seu torn, és un caràcter més poc expansiu, i suporta en silenci la pertorbació marital

fins que recorre a la taula de salvació del divorci. I en la filla, finalment, és on recau la missió autoimposada de reconstruir la memòria familiar. Refugiada primer en una concepció massa idealitzada de l'amor i després en una espiral d'autodestrucció promíscua, només trobarà un recés i un sentit a

tot plegat quan podrà fer les paus amb son pare i descobrir el poder lenitiu i transformador de la literatura.

Siga quina siga la part *real* –biogràfica– d'aquesta història, en el moment en què es col·loca sota el rètol "novel·la" passa a oferir-

TWITTER

ELS DIES BONS
AINA FULLANA
BROMERA
256 PÀG. / 19,95 €

se al lector amb totes les servituds, però també els avantatges, de la ficció. *Els dies bons*, en realitat, pot llegir-se com una faula estupefaent sobre la impossibilitat de la redempció si no és a través de la transformació literària. La seua jove autora maneja amb gràcia el difícil equilibri entre el registre oral i el pròpiament culte i demostra una oïda excel·lent per a reproduir la varietat mallorquina col·loquial de la llengua comuna.

La moralitat d'aquesta història podria ser que patir, a la vida, no serveix de res, excepte com a al·licient per a l'experiència artística. Com a debut literari, el d'Aina Fullana és molt notori. Merescudament, el llibre va ser guardonat a València amb el Premi Alfons el Magnànim de Narrativa 2021. ♦♦